

מלך אבטיח

מדיאנה דטאן
צייר פרנצ'י סולט

בזמן, למרות שהצרצר שתחת הכרית שלו צרצר וצרצר. בוטרבור לא הספיק לכסות את חלונות חדר המלך בוילונות, המלך התעורר כשקרני השמש נופלות על פניו, וראה את החלונות הגלויים ואת השמש החודרת דרכם. "בוטרבווור!" המשרת ישנן בחדרון שלו, עייף

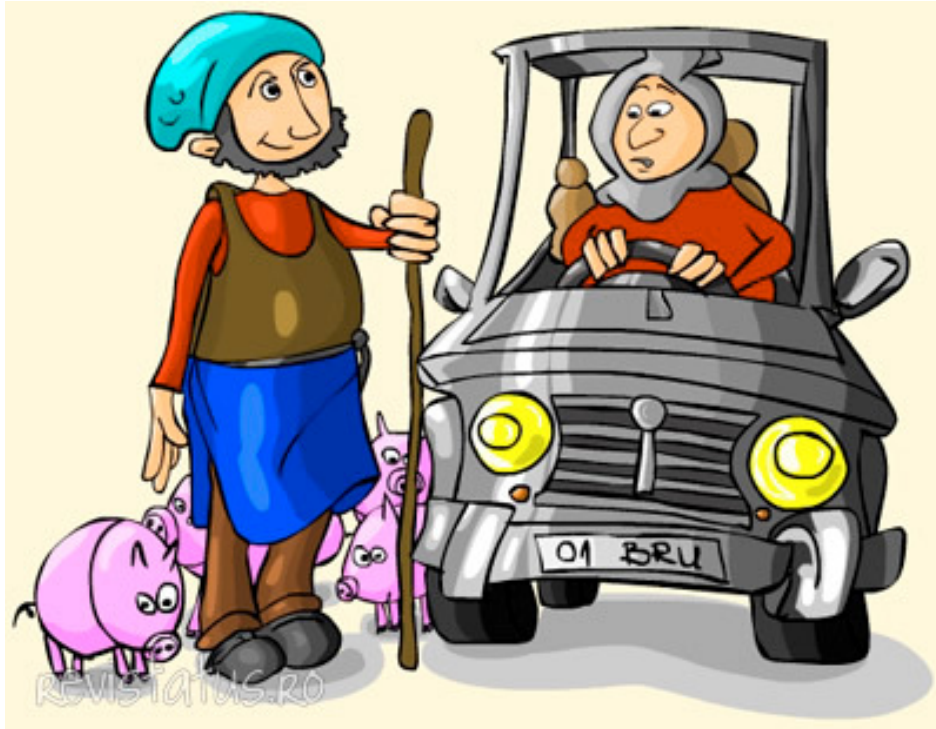
אחרי השקיית האבטיחים במשך כל היום. הוא קם, רץ לחדרו של המלך ומיד הבין למה קראו לו. "אנא, סלח לי הוד מלכותו, לא התעוררתי כי..." "שתוק, טיפש! אם דבר כזה יקרה עוד פעם אשלח

היה פעם מלך שאהב אבטיחים. הוא אהב לאכול אותם כל כך עד שקראו לו מלך אבטיח. הגננים שלו ניסו כבר שנים לגדל אבטיחים. המלך עצמו, שאהב לראות איך הצמחים נובטים ומרימים את הגבעולים שלהם מהקרקע, זרע את הזרעים שהובאו מארצות רחוקות ודאג להם בסבלנות רבה. אך האבטיחים נרקבו תמיד טרם הבשלה. המלכה, שאמנם השתתפה בדאגות של המלך, רצתה מאוד בילד, במיוחד כי לא הייתה כבר

צעירה ביותר וחשדה שלא יהיה מי שידאג לה ולמלך כשיזדקנו. לחלונות חדר המלך היו וילונות מצוירים באבטיחים, שמנעו מקרני שמש הבוקר מלהפריע לשנת מלך. אך יום אחד קרה שמשרת המלך, בוטרבור, לא התעורר

כבר שנים לגדל אבטיחים, אבל אחרי שהפירות מופיעים הם מתחילים לרקב וכל עמלנו נהיה לשווא. אולי אתה יודע האם נוכל לעשות משהו בעניין?"

"אולי באזור שלנו יורד יותר מדי גשם בשביל אבטיחים" אמר רועה החזירים "חזור אלי מחר ואתן לך זרעים של האבטיח מארץ הירק, הידועה באבטיחים שלה."
בוטרבור הודה לו וחזר לארמון. הוא דאג מאוד

אתך ליערות לגדל שם חזירים ובמקומך אביא הנה את קוטרבור, רועה החזירים!"
בוטרבור כיסה את החלונות בוילון המצוייר

באבטיחים ויצא מהחדר. בחצר נכנס לחבית מים שבה התרחץ מדי יום, והתחיל להרהר. קוטרבור, רועה החזירים היה היחיד שאותו לא שאל עדיין מדוע האבטיחים של המלך לא מבשילים. אולי כדאי לשאול

אותו. מעולם אינך יודע מאין יכולה לבוא התשובה. הוא יצא מהחבית, התלבש ובמכונית יד שניה שלו יצא ליערות הנמצאים רחוק מהארמון. שם החזירים לעסו קליפות עצי לבנה.

בוטרבור מצא את קוטרבור אחרי מאמצים רבים ואמר לו "המלך שלנו אוהב אבטיחים ואנו מנסים

המשרת פתח את דלת חדרו של המלך וראה שהמלך והמלכה יושבים במיטותיהם מכוסים באבק דקיק, הזוהר באור השמש. הוא לא יכול היה לסבול את המראה ונפל לארץ חסר הכרה.

אך זה לא פייס את המלך. זה ציווה על בוטרבור לארוז את כל הבגדים והרכוש שלו לתוך המכונית, ולנסוע ליערות שבהם קוטרבור רעה את החזירים. "באת!" שמח רועה החזירים כשראה את המשרת.

הוא נכנס מיד לביתו והביא משם שקית סגורה קטנה. "תביא את זה למלך ואמור לגננים לזרוע את הזרעים מחר!" אמר.

"אבל המלך ציווה שתלך אתה לארמון ותהיה למשרת שלו במקומי. עלי לדאוג לחזירים" אמר בוטרבור.

"המממ.. אז בוא ונלך ביחד, ובינתיים האחים שלי ידאגו לחזירים."

בוטרבור חשב שהמלך יסלח לו אם יביא את הזרעים, ולכן לא ענה דבר. שניהם נכנסו למכונית, שבינתיים התחממה בשמש, ויצאו בדרך עפר אל

לאבטיחים אבל אחרי הדרך הארוכה ומייגעת אל היער, לא התעורר בזמן גם בבוקר שלמחרת, ולא מילא את תפקידו למלך. המלך שוב התעורר כשקרני השמש נופלות על פניו

ונהם "בוטרבור" בקול כה חזק שחלונות הבדולח של חדרו התרסקו לחתיכות קטנות וכל החדר התמלא באבק בדולח.

הארמון.

כשהגיעו לשם המלך היה באולם המלכותי בשיחה עם היועץ הראשי שלו סרפד-עקץ. המלך התרגז מאוד כשראה אותם, והיועץ הרים את זקנו הארוך

והמחודד, והביט עליהם בבוז.

בוטרבור כרע ברך על השטיח והושיט למלך את השקית. "זרעי האבטיח מארץ הירק, הוד מלכותו!" המלך הוציא את ידו כדי לקחת את השקית. הוא

מאוד רצה לנזוף בבוטרבור שלא נשמע להוראתו, אך משהו בתוכו מנע זאת ממנו. הוא לקח את השקית, פתח אותה ושפך את הזרעים על מגש. "טוב, תתחילו לזרוע, ואם גם הפעם האבטיחים לא יצליחו להבשיל, ראשיכם יתפסו את מקום הזרעים האלה על המגש."

קוטרבור ובוטרבור הכינו את השדה וזרעו את זרעי האבטיח. הצמחים הקטנים נבטו מהר והתחילו להתפתח לענפים משתרכים. הופיעו גם פירות, עדיין ירוקים, אך גם עם אלה קרה הדבר הרגיל.

הפרי התחיל לרקב טרם הבשלה. שני המשרתים הלכו בשדה והפכו את האבטיחים הנה והנה ופתאום ראו אבטיח בריא ובשל לגמרי. הם קטפו אותו, שמו על מגש זהב והציגו אותו

לפני המלך וכל אנשי החצר.

מצד אחד המלך היה מרוצה, כי הרי שנים לא
הבשילו אבטיחים בשדותיו, אך מצד שני דאג - רק
האבטיח אחד בכל השדה?
הוא לקח סכין כסף חדה ורצה לחתוך את קליפת

האבטיח, אך האבטיח פתאום החליק והתגלגל על
הרצפה תחת הכיסאות ודרך פרזדורים ישר לחדר

הנשק.

הוא המשיך להתחמק ולהסתתר וכשמישהו היה
קרוב כבר לתפסו, התגלגל וברח במהירות. בסוף
התגלגל עד לחדרי המלך ונחת על שטיח המצוייר
באבטיחים, כך שלא ניתן היה להבחין בו בכלל.

המלך הסיט את הוילונות ובדק בקפידה תחת
המיטה ובחדר כולו. כלום! עם הלילה המלך הפסיק
את החיפוש והלך לישון אבל במשך כל הלילה
המשרתים חיפשו את האבטיח בכל הארמון. הם
חיפשו עד הבוקר עד שנפלו מתוסכלים, מיואשים
ועייפים.

למחרת לא היה איש בארמון כדי לסגור שוב את
הוילונות, אך המלך לא דאג יותר. קרני השמש נפלו
ישר על האבטיח שנח על השטיח והמלך ראה אותו
מיד כשהתעורר.

"אלוהים!" קרא "הנה הוא!"

באותו רגע קוטרבור ובוטרבור נכנסו חיוורים
ורועדים לחדרו.

"הוד מלכותו, האבטיח נעלם כאילו לא היה בכלל!"
"גם אתם תיעלמו מיד, אידיוטים" קרא המלך "הנה

הקִיץ, שם יֵשֶׁבֶה וְסֹרְגָה הַמַּלְכָּה, וְהַסְתֵּתֵר תַּחַת
שְׁמֵלוֹת הַמְּשִׁי הַרְחֵבוֹת שֶׁלָּהּ. אַחֲרֵי שֶׁהַמַּלְכָּה
גָּמְרָה לִסְרוֹג, קָמָה וְרָצְתָה לְמַתּוּחַ אֶת זְרוּעוֹתֶיהָ
הַעֵיּיפוֹת, אֲךָ אִזְ נִפְלָה עַל הָאֲבִטִּיחַ.

הָאֲבִטִּיחַ הַסְּתוּבֵב קָצַת וְהַמַּלְכָּה גִּיחְכָּה. וְאִז
הָאֲבִטִּיחַ הַתַּחִּיל לָרוֹץ סְבִיב בֵּיתֵן הַקִּיץ וְהַמַּלְכָּה
רָצָה אַחֲרָיו בְּצַחוּק רֵם. גְּבֵרוֹת הַכְּבוֹד שֶׁל הַמַּלְכָּה

הוּא. קָחוּ אוֹתוֹ!"
וְהִצְבִּיעַ עַל הָאֲבִטִּיחַ.
שְׁנֵי הַמְּשֵׁרֵתִים
הִרִימוּ אֶת הָאֲבִטִּיחַ
וְהַמֶּלֶךְ אָחַז בְּסִכִּין
כְּדֵי לְחַתּוֹךְ אוֹתוֹ
וּלְטַעוֹם מִמֶּנּוּ. אֲךָ
כַּשֶּׁרֶק הוֹשִׁיט אֶת
הַסִּכִּין הָאֲבִטִּיחַ
הַתַּחִּיל שׁוֹב וְהַתַּחִּיל

לְהַתְּגַלְגֵּל, כַּשְׁכַּל הַמְּשֵׁרֵתִים וְהַיּוֹעֲצִים מִמְּשִׁיכִים
לְרַדּוֹף אַחֲרָיו.
כְּמוֹ יוֹם קוֹדֵם, כַּשֶּׁחֲשַׁבוּ שֶׁכָּבַר תִּפְסוּ אוֹתוֹ, כֵּךְ גַּם
הַיּוֹם הָאֲבִטִּיחַ מִצָּא דֶרֶךְ לְהַתְּחַמֵּק וְלְהַסְתֵּתֵר אַחֲרֵי
פְּסָלִים, כּוֹרְסָאוֹת אוֹ תַּחַת אֶחָד הַשּׁוֹלְחָנוֹת.
פַּעַם אֶחָד הַיּוֹעֵץ הָרָאשִׁי סֵרְפֵד-עֵקֶץ נִעַמַד מוֹלוֹ
בְּאוֹמְרוֹ "עֲכָשְׁיוֹ כָּבֵר לֹא תוֹכֵל לְבִרוּחַ", אֲבֵל
הָאֲבִטִּיחַ גִּלַּשׁ בֵּין רַגְלָיו וְהַיּוֹעֵץ הַגָּדוֹל נִפֵּל עַל גֵּרֶם
הַמְּדַרְגּוֹת הַגָּדוֹלוֹת בְּאוֹלָם הַמַּלְכוּת.
אַחֲרֵי הַתַּעֲלּוֹל הַזֶּה הָאֲבִטִּיחַ הַתְּגַלְגֵּל אֶל בֵּיתֵן

תינוק ברחם של אמו.

אחרי ימים אחדים המלכה ילדה בן גדול ויפה.
המלך ממש יצא מגדרו מרוב שמחה והם חגגו
במשך שלושה ימים. קראו לילד הנסיך מלואן
המקסים והוא גדל תוך שנה אחת כאילו עברו כבר

באו לראות והופתעו כשראו את המלכה מרקדת
סביב האבטיח.

"מספיק! הסתחררתי!" קראה המלכה והאבטיח
עצר. ואז היא חזרה לחדר שלה בארמון, יחד עם
גברות הכבוד שלה, עם האבטיח המתגלגל תחת
החצאיות שלה.

המלכה ניגשה לראי. היא לקחה את האבטיח
ושמה אותו על בטנה, הסתובבה ותוך אנחה
הביטה בראי על עצמה מהצד. ואז האבטיח נכנס
לרחם שלה והיא נעשתה אישה בהריון, מוכנה כבר
ללידה.

המלכה ונשות הכבוד שלה נבהלו קצת, אך היו
שמחות מאוד.

המלכה התיישבה על כס המלוכה עם נשות הכבוד
שלה סמוך אליה, בזמן שהמלך והיועצים חיפשו
עדיין את האבטיח תחת שולחנות. היא חייכה
ואמרה "תפסיקו לחפש. האבטיח הוא אתי!"
המלך השתומם מאוד. הוא חשש ודאג מה תוליד
המלכה אם האבטיח הוא בתוכה. אך ברגע שנגע
בבטן שלה הרגיש שם יצור חי שנע בדיוק כמו

לו זרעים מעטים אך על אדמותיו שום דבר לא נבט
מזרעים אלה.
מרוגז, יצא מלך בלדונה הרעיל בראש צבאו
להשמיד את שדות המלך אבטיח. מלך אבטיח דאג
מאוד. הוא היה איש שלום וחסר ידע בענייני
מלחמות, אך הנסיך מלואן המקסים אמר "אל
דאגה, אבא!" הוא שרק ומיד כל האבטיחים

שבע שנים.
אחרי שהילד נולד האבטיחים גדלו והבשילו בשדות
המלך בלי כל בעיות. האבטיחים של מלך אבטיח
היו מתוקים וטעימים והתפרסמו גם מחוץ לגבולות
המדינה. המלך השכן, בלדונה הרעיל, ביקש זרעי
האבטיח האלה.
קוטרבור ובוטרבור שהיו עכשיו ליועצי המלך, שלחו

שדות של מלך אבטיח. הפעם צבאו היה גדול כפליים, אך מספר האבטיחים בצבא של מלך אבטיח היה גדול פי מאה. חיילי מלך אבטיח עשו בליסטראות וירו מהן באבטיחים עד שהשמידו את

כל צבא האויב. המלך בלדונה הרעיל לא התייאש. במועצת ארצו החליטו להשמיד קודם את כל האבטיחים ורק אחר כך את מלך אבטיח עצמו. אך איך לעשות זאת?

מהשדות יצאו והסתדרו לחיל המתגלגל אל מול אויבם, צבאו של המלך בלדונה הרעיל. הם התגלגלו כל כך מהר שהפילו מיד את כל חיילי

אויב. באותו הזמן הנסיך מלואן המקסים ירה מרובה מאחורי אבטיחים. הקרב הסתיים תוך יום וצבא האויב נכנע ונסוג. שנה מאוחר יותר יצא המלך בלדונה הרעיל שוב אל

כי היה קמצן גדול. הדבר שעשע את נסיך מלואן המקסים ואת אשתו. הם מסרו לו חלק מאדמותיהם מלא אבטיחים וחיו באושר. מי יודע, אולי חיים שם עוד היום.

הם שלחו חיל אוגרים רעבים כדי שיעלו על שדות האבטיחים ויכרסמו את הפרי. אך השתוממו מאוד כאשר מולם יצא הנסיך מלואן המקסים עם צבא אוגרי ענק, בעלי קיבות מלאות אבטיחים, ומזוינים ברובים.

התקיים קרב איום. אך תוך כדי קרב הופיע רוכב על סוס לבן, בעל שערות ארוכות הנשמטות מתחת הקסדה. הרוכב הוריד את קסדתו והנה - הייתה זו בתו של המלך בלדונה הרעיל, נערה יפה יותר מזריחת השמש. הנערה התחילה לקרוא "נסיך מלואן המקסים, תפסיק ללחום כי אני רוצה להיות לאשתך!"

נסיך מלואן המקסים רצה להביט עליה אך נאלץ להצל את עיניו בגלל היופי הקורן שלה. הוא מיד הפסיק את הקרב והם התפייסו. עכשיו עם הנסיכה ועם המלך בלדונה הרעיל יצאו לארמונו של מלך אבטיח.

שלושה ימים ושלושה לילות נמשכו חגיגות החתונה. המלך בלדונה הרעיל הציע תחילה לזוג הצעיר את שלישי מהמלכות שלו, אך חזר בו מהר